Írta: Csurka István
2011. október 23. vasárnap, 09:48 - Módosítás: 2012. január 24. kedd, 21:34

Ha pályázaton nem nyerjük el Dörner Györggyel és Pozsgai Zsolttal a magyar drámának, egy magyar szellemi műhelynek az Új Színházat és nem támad a fővárosi döntés ellen eszement hajsza, ennyire világosan talán sohasem látom át, miben élünk. Egy gyehenna nyílt meg előttem, amelynek létezéséről tudtam, írtam is – ezért neveztek ki antiszemitának – de azt, hogy ennyire szervezett, ennyire gátlástalan és ennyire fajilag meghatározott, azt sokszor még magamnak sem hittem el. Mert nem gondoltam, hogy egy hisztériát az értelmetlenségig lehet fokozni, sőt az önpusztításig és a teljes lelepleződésig.

A szélesebb nagyközönség az egész dologról legfeljebb fél füllel, ha értesült. Az ellenünk való támadások elsősorban internet oldalakon jelentek meg és az alig olvasott, megszűnés előtt álló Népszavában. No aztán persze nem maradhatott ki a Népszabadság sem, a „168 óra”, a Magyar Narancs és a Klubrádió és az ATV sem, s még a Magyar Nemzet is közölt egy fanyalgó cikket. Tehát nem az ellenoldal nyilvánosságának terjedelme okozta a nagyközönség vállrándítását, hanem a probléma. Az emberek nem tudják és nem is értik, miről van szó. Ők szerelnek, szántanak, szőnek, vagy operálnak, tanulnak és tanítanak. Dolgoznak. Tudják, hogy vannak színházak, van opera és operett, van kabaré –vagy csak volt? –, és néha rászánják magukat, hogy elmenjenek egyikbe-másikba. A közönségnek ebben a részében nincs most rajongás, mert a színház nem az ő hangjukon szól. Megváltoztatni pedig nem tudják, mert ők szántanak, szerelnek, szőnek, tanítanak, operálnak és ezzel eltartják a színházat.

Az Ascher Cafe prominensei

Ma a színházba járást még az állítólag kedvezményezett középosztálynak is meg kell

gondolnia. Két jegy legalább hatezer, a bejutás, a parkolás nehéz, pénzbe kerül, de hát van szerencsére egy értelmiségi réteg, amelyiknek önmagával szemben támasztott igénye, hogy időnként elmenjen, és ezzel mintegy lépést tartson. A rajongóbbak még bérleteket is vesznek.

Kicsit más a helyzete a pesti zsidóságnak. Már évekkel ezelőtt kimutatták a zsidó folyóiratok és a saját statisztikák, hogy a magyarországi zsidóság között nagyságrendekkel több a diplomás, jó, sőt magas állású, nagyobb jövedelmű, mint a nem zsidók vagy a keresztények között. Ez már a Kádár–Aczél-korszakban is így volt, sőt tulajdonképpen már a huszadik század eleje óta így van. Ennek kiegyenlítése céljából próbálkoztak egyes kormányok numerus clausussal és más rendszabályokkal. Nem a népirtásról beszélek, amely Magyarország német megszállása után következett be. Aki magyar akkor valamilyen magas hivatalt töltött be, halállal, sok év börtönnel és internálással, kitelepítéssel és egyébbel lakolt, akár volt tényleges köze a dologhoz, akár nem. A történelmi vezető osztály, Teleki, Horthy, Bethlen felszámolása, kiirtása után, az emigrációba kényszerítés után a nemzeti középosztály következett. Ötvenhat után pedig a magyar munkásság és parasztság.

A magyar polgár legnagyobb alakja, Márai Sándor, a kassai keresztény is emigrációba kényszerül zsidó feleségével együtt. Naplóiból kiderül, hogy mit jelentett számára a felesége, akinek halála után, súlyosodó betegségben önkezével vet véget életének. Közben hiába csalogatták, egy pillanatig nem gondolt arra, hogy hazatérjen a Rákosi–Gerő által elkezdett, majd hasonszőrűekkel folytatódó országba. Csak egyszer kezdett csomagolni, 1956-ban, de mire átértek Európába, már be is vonultak Hruscsov tankjai és szétlőtték a várost. Ebből az élményből született a „Mennyből az angyal”, az egyik legnagyobb magyar költemény. Ma már Márai-kultusz van itthon, kiadják a könyveit, még a Naplókat is, éltetik hatalmas külföldi sikereit, de a Márai-sors, a Márai-dráma nincs megírva, még elgondolva sincs talán.

Pap János Veszprém megyei titkár

Nem az ő sorsa az egyetlen. Nem csak írókról van szó, politikusokról vagy művészekről, hanem emberekről, akiket feldobott az ötvenhatos két hét, kiálltak a tömeg elé és mérsékletre, rendre intették őket, aztán börtön vagy akasztófa lett a sorsuk, vagy a kényszerű emigráció. Nincs megírva a dunántúli forradalmi központ vezetőjének, a kivégzett Brusznyai Árpádnak tragikus sorsa, halála. Őt Veszprém főhóhéra, Pap elvtárs személyes közbenjárására végezték ki. Az első számú samesza később, hogyan, hogyan nem, Szekeres Imre lett.

Szekeres Imre, a KISZ Vezetőm megyei titkára, Pap elvtárs közvetlen munkatársa

2009-ben Budapest díszpolgára oklevelet adományoz Demszky Zoltán Gusztinak, a Mazsihisz elnökének, aki a forradalom vérbe-fojtását követően megalakult Munkásőrség soraiba lépett. 2011-ben Zoltán, a volt munkásőr lövetett Dörner